

GYULAFEHÉRVÁRI HIRLAP

Előfizetési árak:

Egész évre 4 frt, félévre 2 frt, negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 8 kr.

Megjelenik minden héten egyszer: Csütörtökön.

Felelős szerkesztő és tulajdonos:

ISSEKUTZ JÁNOS.

Kiadó: Papp György, Gyulafehérvár.

Szerk. szűség és kiadóhivatal: Püsp. Lyc. nyomda

Gyulafehérvárt.

Hirdetések díjszabály szerint.

Huszonöt év.

Gyulafehérvárt, 1897. január 21.

Igazságszolgáltatásunk ujjaalkotása a megyei törvényhatóságtól elválasztása képezte azon fontos feladatot, melyet az 1867-ik évben kinevezett miniszteriumot nagy mérvben foglalkoztatta.

Igazságügyünk a megyei törvényhatóság körébe lett levonva, 1878 január 1-én a megyei törvényhatóság kiegészítő részét képezte, s ha nem is mindig, de némelykor egyes családi tekintetek működtek benne, a milegfőbb oka volt annak, hogy az igazságszolgáltatás államosításuk, a bíró függetleníttessék, szóval szabad vélemény nyilvánításának engedessék tér, mely a meglévő pozitív törvények alapján tekintet nélkül legyen kimondható.

Nem kis vita folyt e felett, hisz a vármegye jogaiból engedni nem akart, hivatkozott alkotmányos szabadságaira, jogaira, sőt nem kevés helyen megbotránkozást szült az, miként ezen eszmét épen az 1860 októberi diplomával helyreállított alkotmány alapján 1867-ik évben kinevezett első alkotmányos miniszterium veti fel.

Sérelmet talált a vármegye magában a törvényjavaslatban, a midőn köréből a legfőbb hatalmat a bírót cizelozta kivonni.

Megbotránkoztatásnak, a vármegye elleni merényletnek tartotta a kir. járásbírók és törvényszékek külön szervezését, hisz százados jogunk és jogfejlődésünk adta kezébe a bírói hatalmat, ezt pedig egyszerűen kivenni, a megye

hatáskörét megrövidíteni alkotmányellenesnek tartotta.

Magában a magyar országgyűlésben ellenpártok alakultak, a vármegyei hatalom védői ellenzték, mert a hatalom csorbitását látták benne.

Elkövetett mindent a balközép és ellenzék, hogy a javaslat törvényerőre ne emelkedjék.

Azonban oly védője akadt Horváth Boldizsár akkori igazságügyminiszter személyében, hogy azt megdönteni nem lehetett, és így a beuyujtott törvényjavaslat az 1871-ik évi 32-ki törvényezikben törvénné emeltetett.

Az 1867-ik miniszterium egyetlen élő tagja ő, huszonöt éve szemléli az általa teremtet kir. bíróságok működését, huszonöt év alatt nyugodt lelkiismerettel győződött meg arról, miként azok feladatuknak teljesen megfelelnek.

Már az első kinevezések akadályokba ütköztek — a megye által választás után bejutott hivatalnokok nem mindenike ütötte meg a mértéket, a kinevezést a bírák létszámára vonatkozólag meg kellett szorítani, azért, hogy a törvénynek megfelelő qualifacioval legyenek azok kinevezhetők, másfelől a soknemű érdek tekintetbe vételével oly törvényszékeket is kellett felállítani, melyek később feleslegesnek mutatkoztak, és 1875-ki évben fel lettek oszlatva.

Ugy de már első sorban a meghozott törvény keresztülvitele és a kir. bíróságok életbe léptetése is a megyéknél ellenállásra talált, minek következménye lett az, hogy Horváth Boldizsár visszalépett és helyét Bittó István foglalta el,

ki azután a törvényt az 1872 január 1-én foganatba is vette.

Es most huszonöt év elteltével visszapillantva a multa, megvizsgálva a kir. bíróságok ügyködését, szorgalmát és kitartását, a midőn hovátovább mind több munkával halmoztatik el, a midőn a perek szaporulata, az időközben meghozott törvények foganatosítása hatáskörükbe utalta mindazon ügyeket, melyeket a tulajdonképeni polgári és büntető eseteken kívül addig részben a megyei közigazgatás, és egészben az egyházi törvényszékek láttak el, — nyugodt lelkiismerettel kérdehetjük, ha valjon a megye oly erős felszólalása indokolt volt-e?

A bírói függetlenség kimondása, szabadon nyilvánítható ítékezésre jogosította a bíróságokat — tehát menten minden befolyástól, más tekintetek figyelembe vételétől, határozhat a bíró azon ügyekben, melyeket a jogkereső felek bírálatuk alá bocsátanak.

Az álpróféták.

„És támadnak köztetek álpróféták“, mondja a szentírás szavai szerint Krisztus Urunk. De az isteni Megváltó, ki annyira szíven hordta az emberiség tündét, hogy életét adta érte, nem mulasztja el az embereket óva inteni, figyelmeztetni, hogy az álpróféták hamis és csalárd szavainak ne adjanak hitelt, hiú ígéretekre balgató módon ne építsenek, mert különben menthetetlenül saját vesztükbe rohannak.

Ime nálunk bekövetkezett ez a kor, midőn felhangzanak az álpróféták hamis tanai, melyekkel polgárságunkat, társadalmunkat az igazság bár rögzös, de célhozvivő utjáról le akarják téríteni s a pártoskodás

De a halottak iránt szívünkben ellenséges indulatot táplálni nem emberies, nem nőies.

O pedig megbait

S halála által jóvá tevő hibáit.

Ott domborul sirhantja a temetőn. Csak vadvirágok tenyésznek rajta s ott lebeg fölötté ennek a szép asszonynak a szerelme, véghetetlen, örök szerelme.

Hiába akarja önmaga előtt tagadni, szíve, lelke még most is az övé, azé a halotté, ki életében oly ritul megesalta, ki annyira boldogtalanna tette őt.

Őn de e boldogtalanság keserű ürmébe mégis valami kellemes, valami édes mellékezt vegyül.

S kezdi bensejében mentetgetni a halottat.

— Sikkasztott?

Tördöfésként nyilalott szívébe, mikor édes atyja e hirrel jött haza.

Tehát ő egy becselent szeret?! Ő, a város szépe egy sikkasztót?

Nem hitte el még édes apjának sem. Az nem lehet. A mögött a nyilt tekintet mögött nem lappanghat aljasság, hisz a bűn árnyéka elhomályosítaná azt. Nem, nem és nem

De csakhamar kiderült a való, a borzasztó, kétségbe ejtő való.

Csak családja magas összeköttetéseinek köszönhető, hogy kikerülte a börtönt.

És ő még mindig szerette. Bizonyosan miatta követte el e ballépést. Valószínűleg neki akart ajándékaival kedveskedni s a hivatalos pénzhez nyúlt. Őh ha ugy lett volna, még minden jóra fordulhatott volna.

Szülei kiméletből elhalgatták a sikkasztás okát, de ő mégis megtudta. . .

Nem miatta sikkasztott, hanem szeretője volt, s milyen szerető?!

Egy kétes erényű hölgy, kinek pazar fénytűzését saját zsebéből nem győzte.

TÁRCZA.

Egy boldogtalan asszony.

— A Gyulafehérvári Hirlap eredeti tárczája. —

Irta: Merengő.

Szép volt és boldogtalan.

Művelt lelkét, fenkölt gondolkodását férjének gyakorlatias észjárása sehogy sem tudta megérteni. Pedig a férj rajongott ezért az asszonyért, imádia őt s nem vette észre, hogy szerelmével ezt az asszonyt még boldogtalanabbá, sorsát még tűrhetteletlenebbé, csaknem elviselhetlenné teszi.

De miért is kötötte sorsát ehhez az emberhez? Mi készítette arra, hogy annak nyujtsa kezét, kit most nem szenvedhet, kit ki nem állhat?

Vagy tán szerette valaha s csak későbbben csalódott? Szülői kényszernek engedett? Avagy fény és pompa után sóvárgott, mely most körülragyogja őt?

Férjét soha nem szerette.

Szülei nem erőltették utána.

Fény és pompa pedig közönyös volt lelke előtt.

Hát akkor mégis miért annak a neje most, kinek közeledtére hideg borzadály futja át tagjait? Ha csak látja is keble piheg, szíve szorong, mint a kis galambé mikor reája csap az ölyv.

Miért, miért?

Hisz leánykorában csak úgy törték magukat utána az ifjak, kik „észbontó“ melléknevet adtak neki. S csakugyan, a hová az ő szemének hűbajos sugara tűzött, ott elhomályosult minden józan ész, minden gondolkodás, mert érte csak rajongani lehetett ész nélkül, teljes szenvedélyvel.

Boldog volt, kire egy nyájas pillantást vetett, irigyelték azt, kit egy biztató mosolyával ajándékozott meg.

S ő maga most oly boldogtalan, oly kimondhatatlanul boldogtalan

Ott ül a pamlag egyik sarkába hűződva.

Szép, szabályos homlokán a boldogtalanság fellege honol, szénfekete szemében az emésztő bánat, gyöttrő kin gyémánteseppei ragyognak.

Nióbe fájdalom nem lehetett meghatóbb, nem lehetett részvét keltőbb, mint az, mely ennek a szép asszonynak bánatos arcáról tükröződik vissza.

A boldogság reményiségének még egy sugara sem dereng lelke látbatárán, az ő boldogsága sirba szálott, menthetetlenül örökre eltemetve

De hát miért, miért?

— Mit vétettem ellened, óh Istenem, hogy ennyire sujtottál?

S szívszaggató zakogással borul a szép asszony a pamlag támlájára, miközben, lelkén borongó fájdalom nyomasztó ködéből kiválik egy alak: egy ifjú, dőlceg természetű, bánatos tekintetű férfi alakja.

E férfi miatt boldogtalan ez az asszony. Ő okozója minden fájdalmának, minden bánatának.

Es ő nem gondol rá gyűlölettel, megvetéssel, hanem csak búval, bá attal és — szerelemmel.

Mintán a fájdalom lelki köde a bánat esőcsöppjeivé: könnyekké tömörült, melyek azelőtt oly mélytűző most bágyadt fényű szeméből törtek elő, lelke némi leg megenyhül s az emlékezet villámsebes szárnyain visszaszáll a multa, a melyben kevés ideig bár, de mégis boldog volt.

S tán azért a rövid idejű boldogságért nem érez haragot, gyűlöletet annak a férfúnak az emléke iránt.

Pedig talán méltó volna haragjára, gyűlöletére . . .

Ha őt meg nem ismeri, sejtelve sem lett volna azon boldogságról, azon kimondhatatlan boldogságról, melyet csak a szerelem képes nyujtani, s akkor nem érezné most annyira a boldogtalanság súlyát.

üszkét dobva közéjük, meg akarják mételyezni, egymással ellenkezésbe hozni.

De bizunk, feltétlenül bizunk a polgárság, a társadalom okosságában, józanságában, hogy nem fog a hiú ámitások ködfátyolképei után vakon rohanni, hogy a mételzhintő álprótéták konkolya, mintha természetlen sziklára esett volna, soha kicsírázni nem fog.

S ha vannak mégis olyanok, kiknek szívében alkalmas a talaj a hamis tanok konkolyának befogadására, meg vagyunk róla győződve, hogy ebből a mételyes konkolyból soha életerős fa nem fejlődik, mert nem az igazság napsugarainak éltető fénye árad rá, hanem a napvilágot nélkülöző, sötétben tenyésző növények sorsára jut: hirtelen felkapaszkodik, de minden életerő hiányában sem önmaga, sem faja fentartására nem képes.

Méltán szomorító, de egyúttal megdöbbentő, mikor látjuk, hogy a ki nem elégitett dicsvágy, sértett ambíció, határtalan önzés mire visz?!

A józan gondolkodásnak helyet ad a féktelen bosszúvágy, sárga irigység s ily nemtelen indulatoktól elhomályosult, elvakult tekintettel akarnak világosságot terjeszteni, s miként a szerkesztői üzenetekben olvastuk, az elektromos reflektorhoz folyamodnak, pedig annak átható fénye nemesak még jobban el — hanem meg is vakíthatja őket, mert tudvalevő dolog, hogy a gyenge szemek nem bírják el a túlerős fényt, másrészt pedig nem az általuk képzeltsötétséget fogják avval az elektromos reflektorral eloszlatni, hanem igenis majd rájuk fogja világító fényét vetni s akkor majd mindenki fogja látni, mik lappanganak a bosszútól eltorzult álarcz alatt.

De mindegy.

Édes a bosszú s van dülő-fülő dühöngés, epéskedés, zaj, lármá, harsány riadó . . .

Idejében kellett volna meggondolnia az álpróféták Mohamedjének, hogy „csak a szerénynek nem hoz vágya kiút”, (I. Vörösmarty. A merengőhöz) s ha ezt megfontolta volna, akkor nem kellene most fogvicsorító dühösködéssel o . . . s a társadalmi békét megbontania, hanem igenis táborával együtt áldásos tevékenységet fejthetne ki a haladás, a felvirágoztatás, a társadalmi jólét érdekében, melyet annyira hordoznak ajkukon, szívükön kevésbé, mondhatni egyáltalán nem.

„Szerencsétlen idealisták”-nak nevezik önmagukat. Nagyon találó kifejezés, de csakis az első fele, másik fele azért nem, mert az idealismus oly eszményi, oly tiszta, hogy ahhoz nem ragadhat semmiféle szeuny, legkevésbé a bosszú, a gyűlölködés szünye.

De miért e bosszú, honnan az a féket nem ismerő gyűlölség, mely az álpróféták táborának minden egyes hadi mozdulatából kitűnik?

Hogy dicső vezértük egyesek „végethosszat nem érő inzisztálása” dacára sem birt annyi népszerűséggel, hogy egy állítólag népszerűtlen ember ellenében

sem tudott diadalra vergődni, annak okát ne keressék másban, de keressék önmagukban s bizonyára megtalálják, csak hogy oda elfogulatlan ész, józan gondolkodás szükséges.

A népszerűség hasonlít egy tekintetben a szerencséhez, abban t. i., hogy a ki töri magát utána, a ki hajnászsa, attól fél, azt óvakodva kerüli. Ki tehet róla, hogy olyan szeszélyes?!

De hiába! Némely emberek sehogy sem tudnak belenyugodni sorsukba s mivel képviselő nem lehetett

Az el nem mondott szómoki művek
Kitörve kérnek hallgatót, eget.
S mi ránk nem törhet szörnyű szöcsapásként,
Ránk zudul most hírlap nyomtatásként.

A bosszúsagallta, áldástalan, akumunkaszerű agitáció már-már annyira kiélesítette a társadalmi ellentétet, hogy méltán panaszkodott egy igen tiszteltetreméltó polgártársunk: ime annyira vagyunk, hogy azt sem tudjuk jóbarát vagy ellenség előtt emeljük-e meg kalapunkat.

Helyesen jegyzi meg azért W. úr épen a Gy. K.-ben: „Iszonyú katasztrófa van szükség, hogy az ellentétek közt legalább egy időre a harc eldőljön,” s hogy ugyancsak a Gy. K. saját szavaival éljünk: „Majd elhull, elszárad a férgese. Hogy ki fog akkor „nyögni”, hogy ki lesz akkor a haldokló Caesar, majd meglátjuk.”

Nekünk csak az a megjegyzésünk, hogy a bosszú kétélű fegyver, melylyel, míg mást meg akarunk vágni, önmagunkat sebezünk meg legjobban.

Még egyszer a városi közpénzek mikénti elhelyezéséről.

Egy a városi közéletben egészen alárendelt jelentőségű kérdés eldöntését, a Népbank kívánságának egyelőre történt megtagadását a Gy. K. oly kimagasló minden egyebet absorbeáló eseménynek tartja, hogy két lapszámán keresztül kizárólag ennek szentel két cikket. Teszi pedig ezt oly dühvel és elkeseredéssel, az elfogultságuk akkora mértékével, mely a tiszta józan ítélkezést egyenesen kizárja és rémlátományszerű következtetésekre vezet.

Előre bocsátjuk, hogy a kérelmet támogatók és a Gy. K. felindulása mérhetetlen izgottsága, sőt megbotránkozása reánk az őszinteség benyomását gyakorolja és részünkről tévkövetkeztetéseiket kizárólag megmérhetlen elfogultságuknak tulajdonítjuk, mely annyira megy, hogy ab ovo kizártnak tartják valamely ellenézet helyességét, — sőt őszinteségét is.

Mit akart a Népbank? Nem ezeknek pénztárában való elhelyezését, hanem „erkölcsi honorálást,” a Gy. K. nyújtotta e magyarázatot, mi is elfogadjuk. Szeembe ötlő, hogy ez „erkölcsi honorálás” kérdése nem annyira a várost, mint Népbankot érdekelte. Qui bendistinguit, bene docet. Nem arról volt általában szó,

hogy a város hová helyezze el pénzeit (a mi valóban városi költség lett volna), hanem arról, hogy e város pénzei helyzetesenek-e el a Népbankba is, vagy sem? ami első sorban a Népbank és nem a város édeke.

Látható, hogy a város szempontjából mily csekélyé zsúgorodik e kérdés, melyet nyugodtan, tisztán megtontolva mindinkább kidomborodik, hogy itt a Népbanknak egy oly alárendelt jelentőségű kicsinyes érdekéről van szó, mely épen nem érdemi meg azt a nagy hű-hót, melyet pártolói és a Gy. K. érette rendeznek.

Egészen más lett volna, ha oly részről, mely mindkét pénzütemzettől távol áll, merült volna fel az az indítvány, hogy a városi közpénzek több pénzintézetben helyeztessenek el. Ez mint tisztán városi közügy szenvedély és érdek nélkül lett volna tárgyalható legokosabban az illető pénzintézetekben érdekeltek kizárásával. Ekkor is azonban, ha a többség a régi állapot fenntartását határozta volna el, a kisebbségnek sem oka, sem joga nem lett volna a többséget oly módon s módonban támadni meg, a mint ezt Téri s társai teszik.

Tegyük kezöket a szívökre Dr. Téry, Mendel, Dr. Gál s a többi urak, kik a Népbank igazgatóságában benne vannak és jelentsék ki, hogy ök nem is gondolva a Népbankkal, tisztán s kizárólag a város érdekét tartva szem előtt állottak fel a Népbank kérelmének teljesítése mellett és azon botránkoztak meg, hogy a városnak egy fontos érdeke szenvedett súlyos sérelmet, nem pedig azon, hogy a Népbanknak szerintök igazságos ügye bukott el. Más szavakkal merjük kijelenteni, hogy ök akkor is és épúgy fel volnának indulva, meg volnának botránkozva, ha nem volnának véletlenül a Népbanknak disz- s al-elnökei, igazgatói, felügyelői.

Jól megjegyzendő: mi nem gyaúsítunk. Nem mondjuk, hogy ez urak a város érdekeinek ellentétben a Népbank zászlóját emelték magasra, hanem azt, hogy a Népbank szekerét tolták oly jóhiszemű feltevésben, hogy ez a város érdekével sincs ellentétben. Azt állítjuk egy szóval, hogy ezen urak nem a város iránti odaadásból, hanem a Népbankkal viszonyukból kifolyólag jártak el úgy, a hogy eljártak; a minthogy a takarékpénztári igazgatók sem tekinthetők teljesen elfogulatlanoknak e kérdésben. Nem az dühösíti a népbanki urakat, hogy a város pénzei immáron veszélyeztetve volnának, hanem az, hogy a Népbank részére nem sikerült kieszközölniök a mit akartak. Meztelen szavakkal: nem a Téri s társainak akarata érvényesült, hanem a többségé.

Ez pedig tisztán személyi dolog, és nyilván a személyi ambíció ki nem elégítése hozta az urakat oly féktelen túlsapongó indulatba. Maga a tárgy roppant alárendelt jelentőségű. A várost, mint erkölcsi testületet vajmi kevésbé érdekli és a Népbankot se nagyon, mert egyrészt kárt nem szenvedett, csak egy vélt előnytől esett el, másrészt a határozat nem végleges, csak „ez idő szerinti.”

Divattudósítás.

Az 1897-ik évi tavaszi idényre.

Henneberg G. ismert nevű selyemgyára Zürichből a következő sorokat közli váltunk: „Az idei tavaszi évadban nem mutathatunk fel kiválasztott, különös kedveltségű selyem szövetet. A két éven keresztül kedve taffet — habár néhány fajta bann utó rendelve lettek is — elvesztette uralmát, mivel a nagy dudoru újjak, melyekhez igen alkalmas szövetanyagot szolgáltatott, többé kevésbé idejüket multak. A taffet helyettese főleg a csinos, apró effekttel készült taffetas armüre lehet, valamint az apró s közep dessinű taffetas fagonné és louisienne is kiváló szerepet játszhatnak. Chinés-selymek, melyeket oly sürűten rendelnek „divattalanná lettek”, illetőleg csak válljaiknak, mivel meggye megrendelés tárgyát képezik; nagyobb mennyiségben mint valaha! Nem a nagy rikitó s sok színű pompa dourkivitelen, hanem az apró egy színű mintázatban, s a kicsiny vagy többszínű szétszórt virágokkal, e két utóbbi geure még ezen esztendőben is kiváló kedvence marad a hölgy virágnak. — A moirée velour (a moirée antique helyett) előkellő, majdnem fenséges szövése s hasonlíthatatlan tűzével! Satin duchesse, merveilleux, surah és radzimir, miként ez ideig, úgy ezentúl is megállják megszokott helyeiket, valamint a damass is épp úgy feketében mint színesben; ez utóbbi azonban csak apró vagy közepes dessinben! Taffetas glacé s (hangant vagy sillerselyem) „marad”; mert e fajták különösen bélésül és alsószyoknyához nagyon keresettek; mivel a hölgyek mindegyre jobban belátják, hogy az utóbbi czélnak inkább megfelelők és szebbek mint a fehér. Egy kedveznet majdhogy elfeledtem: Fouillard-selyem! Főleg gyönyörű dessinnel, nyomva avagy faconirozva világos, könnyű gyengéd alapra. Legujabb színek a következők: Marie Antoinette, Louis XV, Météore, Crevette, Vénus, Papillon és Isly — társasestélyekre; a közep és sötét cachemire-színek különösen a zöld s ennek különféle árnyalataiban.

De miért bolondította akkor őt? . . .

Vagy külön szerelme van a testnek s külön a léleknek? Igen, igen, úgy kell lennie s e gondolat kien- geszteli a szép asszonyt a halottal, hisz csak az volt a vétke, hogy nagyobb volt testének gyengesége, mint lelkének ereje. Talán ő maga sem tehetett róla.

De ő azt akkor nem látta be s csak a bosszú sugallatának engedett s azért lett neje annak az embernek, kit gyűlöl, kit utál.

Megbosszulta magát, de a bosszú lélekölő mérge most az ő életét emészti.

Szegény asszony, boldogtalan szép asszony!

S a lélek szerelme győzedelmeskedett a test szerelmén, csak hogy későn, nagyon későn. . .

A templom zsúfolva volt a kíváncsi tömegtől esküvője napján. A halvány menyasszony sietve járta körül tekintetét a szépségén, gyönyörű ruháján ámuló tömegen.

Keresett valakit, s megtalálta.

Diadalmas tekiutetet akart rá vetni, közönyös pilantással végig futni rajta.

De mikor megpillantá őt a templom bajójának egyik oszlopához támaszkodva s látta szemében azt a könnyörgő, bocsánatért esdő tekintetet, ő, a menyasszony remegve elhalványult.

Oly különös hatást gyakorolt rá ez a tekintet.

Már az oltár elé ért, torkát úgy szorította össze valami és mégis elhangzott az „igen.”

S e pillanatban egy durranás reszkettette meg a le- vegőt. Mindenki a hang iránya felé fordította tekintetét.

Csak a menyasszony állott ott halványan, moz- dulatlanul mint egy szobor, pedig e durranás az ő lelkét is végkép megölte.

Mintha megkövült volna fájdalomában.

E szomorú történet elevenedett fel a szép asszony lelkében s mintha fáznék, dideregve húzza össze vállain a kendőt, szemeiből pedig pergő könnyzapor indul meg.

S nem titkolja könyeit, mikor belép férje, ki le- térdel az előtt a szép asszony előtt s szerelmes han- gon mondja:

— Hát megint sírsz? Ne sírj édes, elviszlek es- tére a színházba, vagy nem, veszek neked szép, ra- gyogó, gyémánt fülbevalót!

S a szép asszony nem szól semmit, csak sir, keservesen sir. . . .

Szokásváltoztatás.

A Nietzsche szerinti fogalomátalakulás módjára a szokások megváltoztatása is lehetséges és ennek szükségességét egy használatban lévő, mindennapi fontos élvezeti cikkre vonatkozólag beszél meg mindenféle és nevezetesen az orvosok határozottan hangsúlyozzák. Arról van ugyanis szó, hogy az egészségre káros hatá- sű habkávé fogyasztása lehetőleg korlátoztassék és helyet adjon a maláta-kávénak, mely a számtalan tu- dományos vizsgálat után az egészségre kitűnőnek bizo- nyult. Ezen folyton nagyobb és nagyobb tért hódító mozgalom akkor indult meg, midőn Trillichnek, az is- mert vegyésznek és Pettengofer müncheni híres tanár assistensének sikerült a kávénövény kivonatával a maláta kávénak a habkávé illatát és ízét kölcsönözni. Azonban a Kathreiner czégé az érdem, hogy ezen ta- lálmány nagy jelentőségét felismerte és Trillich mód- szernek nagy arányokban való keresztültvitelét fogana- tosította. A „Kneippkávé” jelzete alatt a kereskedelem- ben ismeretes habkávéizű Kathreiner-féle maláta-kávénak gyári előállítását által ezen czég egy új hatalmas ipar- ágnak lett a megteremtője, mely Németország és Ausz- tria-Magyarország határain messze túlterjed és ma-már az emberi cultura legáltalibb pontjain kilencz nagy gyár- ban magának otthont alapított.

Nos tehát kár ebből oly nagy lármát csinálni, hogy egy nem is fontos kérelem egyelőre megtagadtatott; — legkevésbé bivatottak és illetékesek pedig „mordiót” kiáltani azon urak, kik e kérelmet előterjesztették, mert ők már érdekeltiségükönél fogva sem képesek elfogulatlanul bírálni a dolgokat, annál kevésbé illetékesek mintegy felső lényként kijelenteni, hogy ők monopolizálják az igazságot, míg a többi mind az igazság elfojtására tör.

A Népbank mellett az igazgatósági s felügy. biz. tagokon kívül csak *Glück* Rudolf és *Filip* György szavaztak, ellene pedig harminczkilenczen.

Az elvakultság mekkora mértéke kell most már azon merész kijelentéshez, hogy Gyulafehérvár város képviselőtestületében egyetlen ember sem akadt, ki saját meggyőződése szerint mert volna szavazni. — Hát csakugyan őszintén azt hiszik ez urak, hogy *Glück* Rudolf és *Filip* Györgyön kívül más önálló és független gondolkodásu tagja nincs a képviselőtestületnek?

Nem lehet másként, a vak indulat teljesen elvakította a Gy. Közélet cikkezőjét, midőn szemébe meri vágni Gyulafehérvár város képviselőtestületének, hogy minden tagja polgármesterestől meggyőződése ellenére szavazott. Ugyan, hát annyira csaihatatlannak gondolja magát a cikkező ur, hogy kizárja eleve azon lehetőséget, mintha az ő nézete volna téves és a többség nézete az igaz? Sőt kizártnak tartja azt is, hogy becsületesen és meggyőződéséhez képest szavazzon az, ki nem az ő nézetét osztja? Micsoda beteges elfajulása a gondolkodásnak, micsoda elfogultság és elferdítése a való tényeknek ez?

Legyenek meggyőződve a Gy. K. és a vele tartók, hogy ama óriási sérelem, melyet panaszkodnak, csak képzelődésükben létezik. Senkinek sem jutott eszébe egy igazságos ügyet hatalmi eszközökkel elnyomni, a minthogy autonómiánál ez nem lehetséges és nem is képzelhető. Hiszszük és reméljük, hogy az indulatok lecsillapodásával azt azok is belátják, kik most dúlnak-fúlnak és talán alkalom adódik majd bizonyíték nyújtására is. — Béke velünk!

I R O D A L O M.

* **Ismét van alkalmunk** s azt szívesen meg is ragadjuk, valahányszor budapesti kiadók, a Lampel Róbert (Wodianer E. és fiai kiadó cége bekiült) hozzáuk a Szalay-Baróti irta „Magyar nemzet Történet” egy-egy füzetét, olvasóinknak bemutatni a most hozzáuk érkezett 52-ik füzetet. Beköszönt ez pedig az új esztendő kezdetén a szokottnál is gazdagabb képdíszben, azon nagy időknek bemutatván a nagy embereit és eseményeit, melyeknek emléke ott ragyog hazánk történelmének díszlapjain. Már a kuruczvilág táru elénk és I. Lipót császár-királylyal az egyik oldalon, a Rákóczyakkal, Keményekkel a másikon átlépünk a XVII. századnak véres küszöbén már a XVIII-ik századéra, a honnan már csak hat esztendő választ el az 1711-iki emlékezetes évtől, mely a régi Magyarországot eltemeti s helyébe új kultúrallamok lerakja az alapkövét.

Gyönyörű műmelléklet díszíti füzetünket a Székely Bertalan festménye után készült „Zrínyi Miklós kirohásában”. A többi illusztratio a következő: Magyar huszárok, Dunai naszád, Harez a törökökkel, II. Rákóczy György erdélyi fejedelem arcképe és aláírása, X. Károly svéd király, X. Károly svéd Király Moidio viceje mellett ünnepélyesen fogadja II. Rákóczy György fejedelmet. A svéd király találkozása Rákóczival Smielew alatt, II. Rákóczy György kardjának pengője. II. Rákóczy György kardjának hüvelye. Nagyvárad XVII. századi látképe. Kemény János erdélyi fejedelem, Kemény János díszbuzogánya és kardja: Montecolli Raymund gróf, Apaffy Mihály erdélyi fejedelem. I. Lipót arcképe, Zrínyi Miklós, a költő, arcképe. Uj Zerinvár, Köprülü Ahmed nagyvezér.

Ujdonságok.

Gyulafehérvár, 1897 janár 21

Tekintetes szerkesztő úr!

Veridicus megörökítette lapjában azon világtörténelmi eseményt, hogy a városi közgyűlésen Jónás Adolf alatt a szék recsegett és a most tisztelt úr egy más székre ült át. Minthogy e tudósítás kissé laza és egy tévedés is forog fen, ne hogy a késő útókor az alaposság hiányát vehesse szemünkre, sietek egy pár adattal hozzájárulni e jelentőségteles eset szabatos megállapításához. Veridicus a recsegéssel kapcsolatban túlérzékenységet észlel s állapít meg Jónás Adolfnál és a miből némelyek téves következtetést vonhatnának le, t. i. hogy nem a szék maga recsegett, — avagy mások úgy érthetnek, hogy nem Jónás Adolf, hanem a szék volt túlérzékeny. No hát sem egyik, sem másik, hanem a szék egyszerűen korhadt volt, valószínűleg azon korhadt szilárd fából készült, melyeket Veridicus megvizsgálni és ha nagyon magasra nőnek megnyesegetni készült. Ugy látszik, hogy Veridicus nem szereti, ha más nő magasra,

mert az enyedi sürtű erdőre is el akar ezért menni. — Pedig Enyeden nem sok erdőség van és inkább *Branycska* ajánlható, a hol szép szálás erdők találhatók. Így téved Veridicus sokban, Dr. Téri Odont pedig épen nem ismeri, ha azt imputálja neki, hogy Jónás Adolfnak egy pár száz forintot megtakarítandó szólalt fel. Ohó! Téri Odón szigorú városatyja, — ha ő a közgyűlésben felszólal, azt csak tiszta közérdekű ügyben teszi, nem pedig hogy magánosoknak pár száz forintot megspóroljon.

Ha még hasonló felszeg dolgokat meghallók, megint bátor leszek a tekintetes szerkesztő úrhoz fordulni. Vaerietis de Ridenti.

— **Jótékonyság.** Püspökünk ő nagyméltósága Lőnhart Ferencz úr a helyi önkéntes tűzoltó-egyletnek 100 frtot adományozott, mely kegyes jótetteért a tűzoltó-egylet parancsnoksága ez úton is hálás köszönetet nyújtja.

— **Tiszti mulatság** volt f. hó 16-án, szombaton a Hungária dísztermében, hol előzetes hangverseny után a fiatalság tánczra kerekedett. Ugyan sokan nem voltak ott, kiket ott látni jól esett volna, mindazáltal az egész mulatság eléggé sikerültnek mondható, mert tánczos volt bőven, a mi pedig mai napi ritkaság.

— **Banquette.** Mult számunkban jeleztük, hogy az izr. hitközség nagy lelkesedéssel választotta most ütdizben Jónás Adolf nagybirtokost, elnökévé. Ez alkalomból a hitközség tiszteletére f. hó 17-én este 8 órakor a „Nemzeti Szálloda” nagytermében banquetet rendezett, melyen mintegy 90-en vettek részt izr. polgáriársaink közül. Az elhangzott számos toast közül meg kell emlékeznünk Altmann József tanítóérol, melynek eredményeképen megalakult a szegény gyermekek ruházási egylete, melynek céljaira nyomban 300 o. é. frtot jegyeztek alá az egyes tagok, kik e nemes tettükkel fényes bizonyítékát adták önzetlen áldozatkészségüknek.

— **Valóságos Isten áldása** köhögésnél, rekedtségnél, elnyálkásodásnál, a tüdő és torok mindennemű betegségeinél *Egger dijjutalmazott Mell-Pasztillái és senki el ne mulassza* — saját jól fölfogott érdekében — azoknak idejekorán való használatát. Számtalan elismerő hálaanyaghozai tanuskodik elvitáztatlanul e kitűnő szer biztos hatása mellett. Kapható 25 kr, 50 kr és 1 frtos eredeti dobozokban minden gyógyszerárban. Fő és szétküldési raktár Nádor-gyógy-szertár Budapest, váci körut 17.

— **Elűnt gimnázista.** Tandrea Miklós bcsumpojáni lakos, János nevű 11 éves gimnázista fiát a román karácsonyi ünnepekre elvitte haza, de az ünnepek elteltével ismét visszahozta szállásadójához, Weisz Henrikhez. A fiú azonban másnap e hó 11-ikén szó nélkül távozott lakásáról, többé vissza sem tért s azóta teljesen nyoma veszett. Az aggódó édesapa és a szállásadó kérése folytán a rendőrség most körözteti az eltűnt fiút.

— **Téli cirkusuz.** Vasárnap óta a Nap vendéglő kertjében épült téli cirkuszban mulattatja látványos előadásaival Könyöt igazgató jól szervezett társulata látványos és kitűnő előadásaival közönségünket. Ugy értesülünk, hogy a közönség kitartó lesz, a társulat itt akarja megvárni az első fecskét.

— **Serűvészes.** Minthogy már négy hét óta serűvészes eset nem fordult elő, a városi hatóság a múlt évi október hóban elrendelt zárlatot beszünteti s így végre újból megkezdődhetnek a sejtésvásárok, a mi piacunkat mindenesetre élénkíteni fogja.

— **Boltbetörés.** Schvarcz Aron polgártársunk e hó 18-án reggel arra virradt, hogy a Novák Ferenc téren levő vegyeskereskedésében valaki „éji látogatás”-t tett s mintegy 30 frt készpénzt, néhány száz szivart s több apró bolti cikket vitt magával, melyeket a Csécs-féle kertben egy szénakazal tövében deponált, hol rendőrségünk szorgos nyomozás után mindent hiánytalanul megkapott. A fiatal betörőt, Arkosi Dénest pedig átadta a bíróságnak.

— **Megkerült tettes.** Említettük annak idején, hogy újcz estéjén egy betörő elemelte özv. Török Istváné arany óráját s néhány forintját. Rendőrségünknek sikerült a tettest Kománcs Simon szögény személyében megcsipni s az aranyórát a tulajdonosnak, a tettest pedig a büntető bíróságnak adta át, melyhez Kománcs már többször volt szerencséje.

— **Vitágesemény** című cikkünkre, mely lapunk mult számában jeent meg, a Gyulafehérvári Közélet megadta az egyelőre csak előleges választ, mely teljesen méltó hozzá. A „vivisekció,” „figyéltszik” kellő műszerek hiányában, még nem jöhetett, azt fentartotta a jövő számára. T. lapírtásunknak azonban figyelmébe ajánljuk, hogy ne feledje el, miszerint a durva, rossz élczek egyáltalán nem mehetnek argumentum számba, azért „törje — minél kevesebb kinnal becses fejét” jó vicceken.

C S A R N O K.

A becsület.

— Elbeszélés. —

Írta: Kovácsnay Endre.

Izgatottan járt kelt Ujvárossy Zoltán gróf kastélyának terraszán.

Nejét várta.

Már majdnem három órája, hogy elment bazulról s még nincsen itthon.

Nem mondta meg a cselédségnek még azt se, hogy hová ment?

Csak sietve fogatott s távozott.

— Eh! mit talán csak baza kerül?

Ily szavakkal vigasztalja a gróf magát, de ebben a pillanatban az ajtó kinyílik s a szolga ezüst tálcával lép be.

„A grófné szobájában találta a komorna, s mivel a gróf urnak szól, behoztam.” Ily szavakkal teszi le a tálcát a gróf elé egy kis asztalra.

A gróf int, hogy távozhatik. Mit jelentsen e levél izgatottan jár fel és le vagy kétszer háromszor.

— Tán azt tudatja, hogy valamelyik barátnéját ment meglátogatni, de soha sem tudatja azt levélben?

Szinte nem meri levelét felbontani.

De lassanként kezd tisztulni előtte a helyzet: Miért is jött ide az öcsese, a fiatal Zoltán gróf, ki öt nőtlen korában soha se látogatta meg?

— Mégis felbontom!

Az elhatározást tett követte s egy perc alatt átfutotta a sorokat.

Elhalványulva kiáltott fel: „Csalfa!”

De lássuk csak a levelet.

„Kedves Férjem Uram!”

Jól tudja ön, hogy én önhöz kényszerből mentem nőül! On is jól tudta, hogy apámnak Simonyi Pál grófnak, még annyi sem volt az övé, a mivel nekem egy ruhát csináltathasson!

Az egész „érdek házasság” volt! Ontól igen szép „felebaráti tett” volt, hogy atyámnak birtokait kiváltotta! Én önnek öcsésével Zoltánnal mentem el, ki a napokban érkezett hozzánk látogatóba s kívül nekem régebbi viszonyaim vannak!

Ne kutassa ön tartózkodási helyünk! Adja be ön is valókeresetét!

Az én ügyvédem Dr Tarkos E., ki részemről már a mai napon beadta!

Én egyebet nem vittem magammal, mint ön által nekem ajándékozott ékszereimet s megtakarított aranyaimat!

Most Isten önnel! Éljen boldogul nélküllem!

Vagyok tisztelettel

Szentháromság 18. május hóban

Gróf Ujvárossy Zoltán

szül. Simonyi grófnő.

Ennyi volt az egész! Egy szóval se több! Es mégis csak sok! Neje az ő öcsésével szökjen meg.

Mily szegény az Ujvárossy családra.

Ez nem történt még eddigelő még egyszer se, hogy egy Ujvárossy gróf neje megszökjen.

Azt írja, hogy ne keresessem. De csak azért is. Továbbá adjam be valókeresetem. Azért sem!

Majd meglátjuk, hogy ki lesz a győztes tél!

Koczkára életet s becsületet!

Ily gondolatok járják át az agyát, miközben a szeme tétován a csemetyűn nyugszik meg egy pillanatra.

Gondolkozik...

De abban a pillanatban hevesen rázza meg!

Egy inas lép be az ajtón s hajlangva áll meg az ura előtt.

A gróf még gondolkozik terve felett. Int, hogy várjon!

Az meg a szokott hajlongások közt az ajtó mellett foglal helyet szemben a gróffal.

— Igen! Uldözni, kerestetni fogom őket!

Az összes lovászok üljenek lóra! Kovrig uradalmi igazgatót küld ide.

Ezen parancs oly kemény hangon volt mondvá, hogy az inas sietve tűnt el a parancs teljesítése végett.

* * *

Izgatottan járt fel s alá!

Elárulja igazgatójának neje szökését? Neki el lehet, hisz ifjúkori barátok.

De nem volt sok ideje fontolgatásra, mert a széles márvány folyosón siető lépések hallatszottak.

Első perczben még azt gondolta, hogy neje tér vissza!

De pár percz alatt csalódása beigazolódott! Ugyanis Kovrig igazgató volt az érkező, ki bejelentés nélkül lépett a grófhöz. Ez látva ura barátjának levertségét s komorsággal egybekötött izgatottságát, jobbnak vélte hallgatni.

Már vagy öt perczig lehettek a szobában, s a szoba egészen csendes volt! Csak a nagy velencei álló óra egyhangú ketyegése zavarta a csendet.

A gróf zsűlyébe ereszkedve gondolkodott, miközben pillantásai az órára estek!

Ot órát ütött!

Izgatottan ugrott fel! Ok délelőtt tizenegy óra tájban tebették meg végzetes lépésüket.

Tehát nekik volt hat órai idejük menekülésre.

Hat óra?! Valjon meddig mehettek ők ezalatt? Hol lehetnek most? Mit csinálnak? Ily gondolatok cikáztak kereszttul a gróf agyán, miközben az igazgatóhoz fordulva így szólott: „Igazgató úr! Hét óra

alatt jó lovakkal menyire lehet menni?”

Gyergyó-Szárhegyig! volt a kurta kérdésre még rövidebb válasz.

Ujra kinos öt percz telt el.

Az igazgató nem tudta, hogy miért kérdezte tőle

a gróf. A borzasztóvá vált esendét az inas belépte szakította meg, kijelentette, hogy Papp E. lovászmester vezetése alatt a 27 lovász lovon ül.

Ekkor újra az igazgatóhoz fordult, ki nem tudta elgondolni, hogy miért ültette a lovászokat oly rövid idő alatt lóra.

Vadászni most nincs mire! Tebát mi ennek az oka!?

Az igazgatót, felkérte ugyanis, hogy a házi telefon által értesítse az összes szám és gazdatisztakat, hogy összes lovas embereiket lóra ültetve indulásra készen álljanak, minden pillanatban készen.

Az inasnak megparancsolta, hogy a két legjobb hatast lovat nyergelje fel számukra.

Az igazgató kinek kíváncsisága pillanatról pillanatra fokozódott, de nem sokára kielégítést nyert. Ugyanis a gróf elébb a levelet adta oda neki, azután elmondott mindent.

Az elbeszélésből a hevesebb jelenetek sem hiányoztak. — De az inas jelentette: „A két legjobb hatast ló nyergelve van!” Sietve távoztak!

Szó nélkül ülték fel a nyeregbe a lovászok segítségét sem véve igénybe.

Az igazgató ekkor a lovászoknak elmondá, hogy a grófnak ékszer szekrényét valaki ellopta s most azt akarják elfogni. —

Utra keltek! Minden utba eső házat kikerestek. Még nyomot sem találtak! Időközben mindjobban a jobban növekedett az üldözött csapatja az ispánok s szám és gazdatisztok lovasaival! Este 12 óra tájban értek be Gyergyó-Szárhegyre.

Itt is minden házat kikutattak! Semmit sem találtak! A vámos állítása szerint nem jött uri nép az nap keresztül a hidon.

Késő lévén az idő a gróf s tisztjei a kocsimába mentek, hol pihenni akartak.

Réggel folytatni akarták az üldözést!

Éppen le akart a gróf fektüdni, mikor a kocsimáros, kinek meghagyták, hogy jelentse, hogyha vendég érkezik, lélekszakadva jött be.

A gróf mindjárt bebecsajította, s így szólott: Mi kell öreg? Talán jött valaki?

Igenis jött? Igenis egy négyes fogat! A gróf ur ezimere van rajta s.....

A gróf tovább nem is várva, abban a hiszemben, hogy neje s öcsese érkeztek, az igazgatót szólítva, két pisztolyt fogva úgy, a hogy háló köntösben az udvaron álló kocsizhoz futott inkább, mint közeledett.

— Már messziről lehetett hallani, mint kiáltotta: jó helyre menekültetek sok csalfa népe! Épp jókor érkeztek, hogy meghalljatok. S dühösködött a kocsizbezárt ajtaja mellett, a melyet hiába próbált kinyitani.

De erre mindnyájok bámulására ki szállott ki a kocsiz tulsó oldalán, mint a gróf otthon maradt komornikja, ki valamit jelenteni jött az urának, de a sirástól nem tudott szóhoz jutni.

Szólj! Siess! kiáltá reá a gróf. A komornik sietve akart eleget tenni a parancsának, de mit sem tudott kinyitni, mint, hogy a fiatal Zoltán grófot s a grófnőt meghalva találták a szentháromsági hegyek között levő mély basadékok egyikében. A lovak kocsiz s a benne ülők mind oda veszték! Mikor megtalálta egy paraszt segítséget hozva a kastélyból kivették, egy kis csomagot kapott a kocsizban s azt elhozta. A gróf möhön a csomag után kapott s izgatottan bontotta fel azt. Nem talált benne mást, mint neje ékszeres dobozát ékszereivel s 800 drb. arannyal. Ennyit takarított meg egy év alatt! Sietve mondá még, a már felbátorodott szolgál,

hogy az urnőjét s a Zoltán grófot ravatalra tették a nagy teremben, a melyre már a gróf zokogva mondá: „A becsület, az Ujvárossy család becsülete megvan mentve!

Sietve ülték lóra s baza siettek. Az éjjeli sötétben lassan mehettek csak, ez volt az oka, hogy csak délelőtt érkezhettek meg a kastélyba.

A gróf Kovry igazgatóval megígértette, hogy az egész szökési dologról nem szól senkinek sem. —

De mi volt az oka a grófnő s Zoltán halálának?

Ugyanis mikor a gróf üldözni kezdte s őket már majdnem utólérte, ezek, téve, nehogy utóléressenek járatan utakra tértek, hol a lovak a tulsó oldalról felhangzott zajtól megbokrosodva egy hegyszakadéknak mentek neki, hol halálukat is lelték.

* * *

Pár nap múlva a lapok a következő napi hírt hozták: „Gróf Ujvárossy Zoltán neje és ennek sőgóra a fiatal Zoltán gróf séta kocsizást tettek, miközben a lovak megbokrosodva egy hegyszakadéknak mentek, hol ezen két ifju életén kívül a kocsiz is a lovakkal együtt halálát lelta. — Az ifju grófnő igen ismert jótékonyaságairól. Épp úgy emlegették a nevét a főuri körökben mint a legalsóbb osztályokban! Az Isten adjon a halottaknak örök nyugalmat, a gyászba borult férjnek vigaszt! —“

A temetés nagy pompával ment végbe! Részt vett a környék minden embere. A főuri családok kevés kivétellel mind megjelentek a temetésen.

Tehát a grófnak nem kellett többé féltennie a család becsületét a világ rossz nyelvétől!

Bár nejét is vesztette, de becsületét az Ujvárossy családnak épségben tartotta meg, s hagyta utódaira.

Nyiltér.¹⁾

Foulard-selyemet 60 krtól

3 frt 65 krig méterenként — japáni, kínai stb. a legújabb mintázattal és színekben, u. m. fekete, fehér és színes Henneberg-selyemet 35 krtól 14 frt 65 kr. méterenként sima, csikos, kockázott, mintázott damasztot stb. (mintegy 240 különböző minőségben, 2000 szín és mintázattal stb. a megrendelt áru postabér és vámmentesen a házhoz szállítva, mintákat postafordultával küld **Henneberg G.** (cs. és kir. udvari szállító) **selyemgyára Zürichben.** Svájcba címzett levelekre 10 kros, és levelező-lapokra 5 kros bélyeg ragasztandó. Magyar nyelven irt megrendelések pontosan elintéztetnek.

1) E rovatban megjelenő közleményért nem vállal felelősséget a Szerkesztőség.

Hirdetések.

15—1897 szám

Arverési hirdetmény.

Alólikt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhirre teszi, hogy a gyulafehérvári kir. járásbíróaság 12732/96 számú végzése által gyfehérvári Vénis Antal végrehajtató javára itteni karasits Katalin ellen 300 frt tőke, és egyéb törvényes járuléka követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróságra le és felüllefoglalt és 451 frtra becsült különféle értékes házbutorok, 16 veder bor, bordók, 20 zsák zsemleprézli, s másféle péksütséhez tartozó holmiból álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek az 12906—1896 sz. kiküldést rendelő végzés folytán helyszínén vagyis Gyfehérvárt a fenn megnevezett alperesnő lakóházánál a nagy utcában a Zsakó-féle háznál leendő eszközölésére **1897-ik év Január hó 30-ik napjának délelőtt 10 órája** határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t. cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alól is eladatni fognak.

Felbivatnak mindazok, kik az elárverezendő ingóságok vételárából a végrehajtató követelését megelőző kielégítéshez tartanak jogot, elsőbbségi bejelentéseiket az árverés megkezdéseig alólikt kiküldöttől vagy írásban beadni vagy pedig szóval bejelenteni, mivel különben joguk nem fog tekintetbe vétetni.

A törvényes határidő ezen hirdetménynek a bíróság tábláján történt kifüggesztését követő naptól számítatik.

Az elárverezendő ingóságok vételára 1881. évi LX. t. cz. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Gyulafehérvárt, 1897-ik évi jan. hó 14. napján.

Hajós István

kir. bírósági végrehajtó

Richter-féle Horgony-Pain-Expeller Liniment. Capsici comp.

Ezen hírneves háziorvost ellentállt az idő megpróbálásának, mert már több mint 27 év óta megbízható, fájdalomcsillapító bedörzsölésként alkalmaztatik köszvénynek, csúznál, tagszaggyatásnál és meghűléseknél és az orvosok által bedörzsölésekre is mindig gyakrabban rendeltetik. A valódi Horgony-Pain-Expeller, gyaktorta Horgony-Liniment elnevezés alatt, nem titkos szer, hanem igazi népszerű házi-szer, melynek egy háztartásban sem kellene hiányozni. 40 kr., 70 kr. és 1 frt. üvegenkénti árban majdnem minden gyógyszerárban készletben van; főraktár: **Török József** gyógyszerésznél Budapesten. Bevásárlás alkalmával igen óvatosak legyünk, mert több kisebbbértékű utánzat van forgalomban. Ki nem akar megkárosodni, az minden egyes üveget „Horgony“ védjegy és Richter czéjegyzés nélkül mint nem valódit utasítsa vissza. **RICHTER F. AD.** és társa, cs. és kir. udvari szállítók, **RUDELSTADT.**

Pénz	Pénzkölcsön	Pénz
Pénzkölcsön	Pénzkölcsön	Pénzkölcsön
Pénz	Birtokra, házakra, gyárakra és gőzmalmokra, elsőhelyű betáblázásra 40 évre 4 1/2%-ra, 50 évre 4%-ra, 2-ik és 3-ik helyű betáblázásra 6%-ra	Pénz
Pénz	P E N Z T	Pénz
Pénz	váltóra 5—6 százalékra 10.000 frtig gyorsan és diszkrétion mellett szerez, — valamint drága adósságokat convertál, úgy szintén váltót le-számítottat.	Pénz
Pénz	Schwarz Marton, Budapest, Dob-utca 69. sz. Kitűnő referenciákkal szolgálhatok.	Pénz
Pénz	Pénzkölcsön	Pénz

A legélénkebb BUDAPESTI KÉPES NAPILAP

A SZABAD SZÓ

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI NAPILAP.

Előfizetési díj 12 frt egy évre

Egyes szám ára 4 kr.

A legélénkebb budapesti képes napilap.

Mutatványszám egy hétig ingyen.

Kiadóhivatal: Teréz-körút 23. szám.

Nyomatott Papp Gy. Gyulafehérvárt.

Liquer-gyárosoknak

és olyanoknak a kik szeszterme-léssel foglalkoznak ajánlom

ESZENCZ

különlegességeimet tökéletesen összeállítva likörgyárak számára.

Arjegyzékek és magyarázatok ingyen.

Pollák Fülöp Károly

Eszeneczia-különlegességek gyára

178 1—20 PRAGA Mariengasse 18.

Valodi parisi gyártmány eredeti csomagolásban jótállás mellett, orvosi tekintélyek ajánlata szerint teljesen biztos és ártalmatlan.

Gummi és halhólyag tucatonként. Eredeti csomagolásban

Capottes americans rövid	1.—6.—
Párisi női szivacska	2.—6.—
Irrigator	1.80—5.—
Eredeti pessarium oclusivum (Peliporus) Menzinga tanár szerinti vezetével	1.80—2.50
Szab. havibaj elleni kötelek „Diana öv”	3.50 5.—
minden hölgynek nélkülözhetlen!	
Gyűjtemény uraknak	3.—10.—

10 frtnyi megrendelésnél 10—15 % árkedvezmény. Megrendelések pontosan és diszkrétion eszközöltetik.

csász. és királyi szab. közszergyártó,
KELETI J. Budapest, IV. Koronaherczeg utca 17. és Paris Rue. Martelle 39.
— Arjegyzék ingyen zárt borítékban. —

Dús mellékkeresetet

nyújtunk mindazoknak, kik törvényesen engedélyezett

sorsjegyek

részletfizetésre való eladásával foglalkozni kívánnak Nemi tevékenység mellett havonként 150—200 frt könnyen megkereshető.

Ajánlatok címzendők:

MAY, ELFER és ADLER,
bank- és váltó-üzlet, Budapest.